

လူငယ်

၂၉၈၇ ခုနှစ်

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုသည်

လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးသားထားခြင်းမဟုတ်။

ထို့ပြင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုလည်း ရေးသားထားခြင်းမဟုတ်ပေ။

နောင်လာမယ့် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ ကျော်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်

ဖြစ်ပါသည်။ ။

သမိုင်းရာဇဝင်သည် တစ်ပတ်လည်တတ်သည် ဆိုသည့် စကားလည်း ရှိပါသည်။ ။

နောင်လတ္တံ့သော နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ အကြာတွင် ဖြစ်ပေါ်မည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင်

ဘုရင်အုပ်ချုပ်သည့် ပဒေသရာဇ်ခေတ် ပြန်လည်မထွန်းကားနိုင်ဟု

မည်သူသည် အတတ်ပြောနိုင်မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ... ယခုဝတ္ထုသည် မြန်မာပြည်ကြီး ပျက်စီးပြီးနောက်

နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ အကြာတွင် မြန်မာပြည်နေရာ၌ ပေါ်ထွန်းလာသည့်

ပဒေသရာဇ်ခေတ် ဘုရင်အုပ်ချုပ်သော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အကြော

င်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုတိုင်းပြည်သည် ခေတ်မီသည့် အသုံးအဆောင်များ မရှိတော့ဘဲ အရင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်အတိုင်းပဲ

တိုးတက်မှုမရှိသော တိုင်းပြည်ငယ်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

(က)

အချိန်သည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၉၈၇ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ။ နွေဦးရာသီဖြစ်သောကြောင့် မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်သည့် ဘိန်းမာပြည်၏ မနက်ခင်းသည် နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ပူအိုက်လျက်ရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် မနက်ခင်းတစ်ခု၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘိန်းမာပြည်၏ မြို့တွင်းတွင် လည်း လူသွားလူသာများ နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။ ။

ဈေးသွားကြသူများ ၊ ထင်းခွေကြသူများ ၊ ချက်ပြုတ်ကြသူများ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အော်ပြောသံများ နှင့်အတူ စည်ကားနေ၏။

ထိုဆူညံသံများ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်ထားသော ဘိန်းမာပြည်၏ ဘုရင်ကြီး သုနကစဟု အမည်တွင် သည့် ဘုရင်ကြီး ထီးနန်းစိုက် အုပ်ချုပ်သည့် နန်းတော်ကြီးကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ။

နန်းတော်ကြီးသည် ခမ်းနားသလောက် ဘိန်းမာပြည်ပေါ်တွင် လည်း နန်းတော်၏ အရှိန်အဝါ တန်ခိုးကြီးမားလှသည်။ ။

* * *

(ခ)

နန်းတော်မှ စည်တီးသံကို ကြားရသည်။ ။

ထို့ပြင် ထိုစည်တီးသံသည် ဘုရင်ကြီး၏ နံနက်ညီလာခံ စတင်ရန် အချက်ပေးသည့် စည်တော်သံဟု ဘိန်မာပြည်သူပြည်သားများက အလိုလိုပင် နားလည်လိုက်ကြသည်။ ။

ထိုညီလာခံမှ ဘုရင်ကြီး၏ အုပ်ချုပ်ရေးတစ်နေ့တာကို သူ၏ မှူးမတ်များ နှင့်အတူ စတင်ကာ ဘိန်မာပြည်တွင်းရေးများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည့် ညီလာခံဆိုတာကိုလည်း အားလုံးက မပြောဘဲ နားလည်ကြသည်။ ။

ဤသည် မှာ ဘိန်မာပြည်သူပြည်သားများ မနက်ခင်းတိုင်း ကြားနေရသည့် အသံများ ထဲမှ တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ။

* * *

(ဂ)

ဘိန်မာပြည်သူများ သည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးနှင့် ကုန်စည်ရောင်းချရေးလုပ်ငန်းများကိုသာ အဓိက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။

သုံးစွဲသောငွေကြေးမှာ ကြေးပြားများ သုံးစွဲပြီး ထိုကြေးပြားများကို တန်ဖိုးအသီးသီး သတ်မှတ်ကာ ရောင်းရေး၊ ဝယ်ရေး ကိစ္စများ တွင် အသုံးပြုကြသည်။ ။

အိမ်များကို ဝါး၊ ဓနိ၊ သစ်နှင့် ဆောက်လျှင်ဆောက်...။ ဒါမှ မဟုတ် အုတ်ကြီးကြီးတစ်မျိုးနှင့်အတူ စီးကပ်ကပ် အရည်များကိုဖျော်ကာ ဆောက်လုပ်လေ့ရှိကြသည်။ ။

သွားလာရေးများ တွင် မြင်း (သို့) မြင်းလည်း၊ နွားလည်းများကို အသုံးပြုနေကြသည်။ ။ တတ်နိုင်သူများက ပြုံးပြုံးလက်လက်ကလေးများ ပါသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြပြီး ကြေးပြား သိပ်မတတ်နိုင်

သူများကတော့ ရိုးရိုးချည်ကြမ်းအင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ ။

ထို့ပြင် ဘိနံမာပြည်သည် ဝေးလံလှသော တိုင်းပြည်များ နှင့် ကူးလူးဆက်ဆံမှုမရှိဘဲ ဘိနံမာပြည်အတွင်းရှိ ရွာများ အချင်းချင်းသာ ကူးလူးဆက်ဆံပြီး ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ။ တစ်သီးတစ်သန့်နေသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်ပြီး အနီးအနားမှာ မည်သည့်တိုင်းပြည်များ ရှိသည် ဆိုတာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိရှိကြချေ။ စိတ်လည်း မဝင်စားကြချေ။ မိမိတိုင်းပြည်အတွင်းမှာသာ ကြီးပြင်း လာပြီး မိမိတိုင်းပြည်အတွင်းသာ သေဆုံးသွားကြရသည် မှာ ဘိနံမာပြည်သူပြည်သားစလေ့ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

* * *

ဤသည် မှာ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၉၈၇ ခုနှစ်တွင် တည်ရှိသော ဘုရင်အုပ်ချုပ်သည့်ပဒေသရာဇ်ခေတ် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

* * *

၂၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဘိန့်မာပြည်၏ နွေဦးကာလ နံနက်ခင်းတစ်ခု
(၁)

မြို့ပြင်တစ်နေရာရှိ ကွင်းပြင်တွင် ကလေး ၁၂ ဦးခန့် ဆော့ကစား
နေကြသည်။ ။

ထိုနေရာသည် မြို့တံခါးနှင့် မဝေးသလို၊ မြို့ပြင်ဈေးနှင့်လည်း နီး
သောနေရာတွင် ရှိသည်။ ။

သူတို့ မိခင်များ ဈေးဝယ်နေစဉ် (သို့) ဈေးရောင်းနေစဉ်တွင် အချင်း
ချင်း ဆော့ကစားနေကြပုံရသည်။ ။

သူတို့ ဆော့ကစားနေသည့် နေရာနားတွင် တော့ သစ်ပင်ကြီးများ
ပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် အေးမြပြီး နေရောင်ခြည်မကျရောက်
သောကြောင့် ကလေးများ သည် အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေကြသည်။ ။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ”

“နောင်ဝေ့ အလှည့်”

ထိုအသံနှင့်အတူ ဝိုင်းထိုင်နေသော ကလေးများ ထဲက ကလေးတစ်
ယောက် ထွက် လာပြီး ကစားဝိုင်းအလယ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

သူတို့ ကစားနေသော ကစားနည်းမှာ ‘ကိုယ်ပျောက်မင်းသား’ ဆိုသ
ည့် ကစားနည်းဖြစ်သည်။ ။

သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ ကလေးများ အတွင်း ခေတ်စားလာသည့်

ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

ကစားပုံမှာ -

ကစားမည့်ကလေးများ သည် ဝိုင်းကြီးပတ် ကစားနည်းအတိုင်း ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြရသည်။ ။ အလယ်ဗဟိုတွင် လိုက်ရမည့်ကလေးက ထိုင်နေရပြီး ဝိုင်းထားသော ကလေးများကို စိတ်တွင် မှတ်သားလေ့လာနေရမည်။

ဝိုင်းထားသော ကလေးများက ‘ဟိတ် .. ဟိတ် .. ဟိတ် ..မှိတ်’ ဟူ၍ လက်ခုပ်တီးပြီး အချက်ပေးလျှင် ဝိုင်းအလယ်က ကလေးသည် မျက်စိကို မှိတ်လိုက်ရသည်။ ။

ထိုစဉ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော ကလေးများ အနက် တစ်ယောက်က ထွက်၍ တစ်နေရာတွင် ပုန်းနေရ၏။

(သစ်ပင်များ နောက်တွင် ပုန်းနေလေ့ရှိသည်။)

ပြီးမှ ‘ဟိတ်.. ဟိတ် .. ဟိတ်.. ဖွင့်’ ဆိုပြီး လက်ခုပ်တီးအချက်ပေးသံကြားလျှင် ဝိုင်းအလယ်က ကလေးက ချက်ချင်းမျက်စိဖွင့်ကာ ပုန်းနေသူ၏ အမည်ကို ဖော်ရပေမည်။

မဖော်နိုင်လျှင် ပြန်၍ ကစားရ၏။ ဖော်နိုင်ပါက အမိခံရသူ (ပုန်းနေသူ)က ဝိုင်းအလယ်တွင် ထိုင်ကာ ဆက်ကစားရ၏။

မှတ်ဉာဏ်နှင့် ဇဝနဉာဏ်ကို အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေသောကြောင့် ထိုကစားနည်းကို ဘိန်မာပြည်ရှိ ကလေးများက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကစားလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

(၂)

နောင်ဝေသည် ကစားဝိုင်းအလယ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကိုဝိုင်း၍ ထိုင်နေသော ကလေးများ (သူ့သူငယ်ချင်းများ) ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ သေချာလိုက်ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက မှတ်သားနေမိ၏။

ခဏအကြာတွင် ကလေးတစ်ယောက်က ...

“ဟိတ် .. ဟိတ်.. ဟိတ် ... မှီတ်”

ဟု အော်လိုက်သောကြောင့် နောင်ဝေသည် မျက်လုံးကို မှီတ်လိုက်သည်။ ။

နောင်ဝေ မျက်လုံးမှ ိတ်လိုက်သောအခါတွင် ထိုင်နေသော ကလေးများ ထဲက တစ်ယောက်သည် ခပ်မြန်မြန်ပင် သူတို့ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်နောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။

ထိုကောင်လေး ဝင်ပုန်းတာ သေချာသောအခါတွင် ခုနက အော်သောတစ်ယောက်ပင် .

“ဟိတ်.. ဟိတ်.. ဟိတ်... ဖွင့်”

ဟု အော် လိုက်လေ၏။

ထိုအသံကြားသောအခါ နောင်ဝေသည် ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။

သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သူ့သူငယ်ချင်းများကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်
လိုက်သည်။ ။

ခဏအတွင်းမှာ ပင် ထိုင်နေသော သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သ
ည့် ‘တင်’က ပျောက်နေမှန်း သတိထားမိသည်။ ။

“ဟေ့ .. နောင်ဝေ၊ ပြောတော့လေ၊ ဘယ်သူပျောက်နေလဲ”

နောင်ဝေကလည်း ချက်ချင်း

“တင်က ပျောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားလုံးက နောင်ဝေစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် စိတ်ပျက်
သွားကြပုံရသည်။ ။

တစ်ခါတည်း ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ခါတည်း မှန်သွားသောကြောင့် စိတ်
ညစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“မှန်တယ် မှတ်လား”

နောင်ဝေက သိလျက်နှင့် မေးလိုက်သည်။ ။

“အေးပါ မင်းမှန်ပါတယ်”

မဖြေချင့် ဖြေချင့်နှင့် ပြန်ဖြေကြ၏။

ထို့နောက် သစ်ပင်နောက်တွင် ပုန်းနေသောသူရှိရာသို့
လှည့်လိုက်ပြီး ..

“တင်ကရေ.. နောင်ဝေမှန်တယ်၊ ထွက်ခဲ့တော့”

ဟု လှမ်းအော်ပြန်၏။

နောင်ဝေက ဝိုင်းအလယ်မှ ထပြီး ပတ်လည်ဝိုင်းတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည် ။ ထိုအချိန်ထိ ‘တင်က’သည် သစ်ပင်နောက်ကနေ ထွက်မလာသေးချေ။

“တင်က .. ထွက်ခဲ့တော့လေ”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်ကြပြန်၏။

ဒီတစ်ခါလည်း ထွက်မလာသေးပေ။ သူတို့ အော်တာကို မကြားလို့လား။ သူပုန်းနေသော သစ်ပင်မှာ သိပ်အဝေးကြီး မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့ ခေါ်သံကိုတော့ ကြားရပေမည်။

“ဒီကောင်၊ သူ့အလှည့်မို့လို့ တမင်မထွက်လာတာလား မသိဘူး”

ကလေးတစ်ယောက်က ရေရွတ်လိုက်သည် ။

စိတ်မရှည်သော ကလေးတစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် ထပြီး၊ ‘တင်က’ ပုန်းနေသော သစ်ပင်ရှိရာကို ပြေးသွားလေ၏။

သစ်ပင်နားရောက်သောအခါ သစ်ပင်နောက်ကိုဝင်ပြီး အတော်ကြာတဲ့ အထိ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မထွက်လာဘဲ ရှိနေပြန်သည် ။

“ဟာ .. နောက်လိုက်သွားတဲ့ ကောင်ရော ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဟေ့ .. နှစ်ယောက် မြန်မြန်လာတော့ ဒီမှာ ကစားချင်နေပြီ”

ဒါလည်း ဘယ်သူမှ ထွက်မလာသောကြောင့် အားလုံးစိတ်တိုလာပြီး

“တင်ကရေ.. တင်က...”

ဆိုပြီး တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းအော်လိုက်၏။

ထိုအခါ တင်က ပုန်းနေသော သစ်ပင်နောက်ကနေပြီး -

“ဟေ့ ... ဒီမှာ လာကြည့်ကြပါဦး”

ဆိုပြီး အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

တင်က အသံကြောင့် အားလုံးမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားကြပြီး ထိုင်နေရာမှ ဝရန်းသုန်းကားထကာ ‘တင်က’ရှိရာ သစ်ပင်နောက်ကို ပြေးသွားကြ၏။

* * *

(၃)

သူတို့ ရောက်သွားသောအခါ တင်ကနှင့် ခုနက ပြေးသွားသောကလေးမှာ မြေကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တူးနေတာ တွေ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူတို့ ကို ပြန်မဖြေအားဘဲ မြေကြီးကိုသာ တူးနေကြသောကြောင့် သူတို့ လည်း ဘာများ တူးနေတာလဲဆိုပြီး စပ်စုကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်နေသော အရာကို မပြုစုတ်စေရန်အတွက် မြေကြီးအောက်ဝင်နေသော အပိုင်းကို လက်နှင့် ယပ်ပြီး ဖော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာကြီးလဲ”

နောင်ဝေက ‘တင်က’ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မသိဘူး၊ ငါ ဒီသစ်ပင်နောက် ဝင်ပုန်းနေတုန်း မြေကြီးပေါ် ပေါ်နေတာနဲ့ မပြုအောင် တူးကြည့်နေတာ။ ပါးပါးချပ်ချပ် အရွက်ကလေးတစ်ခုပဲ။ သစ်ရွက်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ အပေါ်မှာ အရုပ်နဲ့ စာတွေပါတော့ ဘာလဲဆိုပြီး တူးကြည့်နေတာ၊ မြုပ်နေတာကြာပြီထင်တယ်၊ မပြုအောင် ဂရုစိုက်ပြီး တူးဖော်နေရတာ”

အားလုံးလည်း ကလေးပီပီ စိတ်ဝင်စားလာကြသောကြောင့် တင်က

ဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြကာ ‘တင်က’ကို ဝိုင်းကူလိုက်ကြ၏။

ခဏကြာသောအခါတွင် သူတို့ တူးနေသော အရာကို ဆွဲယူလိုက်ရာ လက်ထဲပါ လာလေ၏။

“ဘာအရွက်ကလေးလဲ မသိဘူး”

‘တင်က’က လက်ထဲကအရာကိုကြည့်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည် ။

ဘေးနားက ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း သူ့လက်ထဲကအရာကို ဆွဲယူကြည့်ပြန်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကြည့်ကြရင်း နောက်ဆုံး နောင်ငွေလက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

“ပုံကတော့ ဆင်ပုံပဲကွ၊ စာကတော့ ငါတို့ လည်း အဲဒီလောက် မဖတ်တတ်တော့ မသိဘူး၊ ကြာတော့ ကြာနေပြီ” ဟု ဆိုပြီး လက်ထဲကအရာကို ရှေ့ရော၊ နောက်ရော သေချာကြည့်လိုက်သည် ။

“ငါတို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီလိုမျိုးဟာတော့ မတွေ့ဖူးဘူးကွ”

“ရှိကိုမရှိတာပါကွာ”

ကလေးတစ်ယောက်က ဝင်ပြီးပြောသည်။ ။ နောင်ဝေက ..

“ငါ့အဖေကို ပြကြည့်ပြီး ဖတ်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

နောင်ဝေ၏ အဖေသည် သူတို့ နေထိုင်သည့် စီရင်စု၏
အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ ။

စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်သောကြောင့် နောင်ငွေစကားကို အားလုံးက
ထောက်ခံပြီး မေးကြည့်ရန်အတွက် နောင်ငွေအဖေဆီကို တစ်စုတစ်
ဝေးတည်း သွားကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကလေးတစ်စုတွေ့သော ပါးပါးချပ်ချပ် အရွက်လေးတစ်
ရွက်သည် စီရင်စုတစ်ခု၏ အကြီးအကဲဆီ ရောက်သွားလေ၏။

* * *

(၄)

“မြန်မာနိုင်ငံတော် ဗဟိုဘဏ်၊ ငါးထောင်ကျပ်လို့ ရေးထားတာပဲ”

“အဲဒါဘာလဲ အဘ”

စီရင်စု အကြီးအကဲဖြစ်သည့် ဦးဖိုးစီသည် ကလေး၏ အမေးကြောင့် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

“နိုင်ငံတော်ဆိုတာကတော့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကိုပြောတာ၊ ‘မြန်မာ’ ဆိုတာကတော့ အဘလည်း မသိဘူး။ အဲဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ နာမည်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဗဟိုဆိုတာက အလယ်တည့်တည့် (ဒါမှ မဟုတ်) အဓိကလို့ ဆိုလိုတာပဲ။ ဘဏ်ဆိုတာကတော့ ကြေးပြားတွေထားတဲ့ နေရာလို့ ထင်တာပဲ”

“အဘ ခုနပြောတဲ့ ငါးထောင်ကျပ်ဆိုတာကရော”

“အဘတို့ ဘိန်မာပြည်မှာ သုံးနေတဲ့ ကြေးပြားသေး၊ ကြေးပြားလတ်၊ ကြေးပြားကြီးလိုပဲ သူလည်း တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ သုံးတဲ့ ကြေးပြားလိုဟာမျိုး တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဦးဖိုးစီလည်း မရေမရာ ပြန်ဖြေမိသည်။ ။

သူ့လက်ထဲက အရာကိုလည်း ဖင်တစ်ပြန် ခေါင်းတစ်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဒါဟာ တိုင်းပြည်တစ်ခုခုကထုတ်တဲ့ ကြေးပြားများ လား။

သူတို့ တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ။

ဒါမှ မဟုတ် သူတို့ ဘိန်မာပြည်ထဲကများ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဆော့ပြီး ရေးထားတာများ လား။

လက်ရာကတော့ အတော်မြောက်သည် ။ ဆင်တစ်ကောင်ကို အပြား သေးသေးလေးထဲမှာ ရေးဆွဲဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူပေ။

နောက် အနုစိတ်သေး၏။

ထိုအရာကို ကြည့်ရသည် မှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီး နှစ်ပေါင်းတော် တော်ကြာနေပြီဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့...ဒါနဲ့ ၊ ဒီဟာကို ဘယ်ကနေရလာတာလဲ”

“သားတို့ ကစားနေတဲ့ ကွင်းပြင်နောက်က ရလာတာ”

“တင်က” က ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေသည် ။

“ဒီတစ်ခုတည်းတွေ့တာလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခုတည်း မြေကြီးပေါ် ပေါ်နေတာ တွေ့ တာနဲ့ တူးယူလာတာ”

ခဏကြာသောအခါတွင် ကလေးများ သည် ထိုခပ်ပါးပါးအရွက်ပြား ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ကစားတဲ့ ဘက်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားကြ၏။

ဦးဖိုးစီသာ ထိုအပြားကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကျန်ခဲ့လေတော့သည် ။

သို့သော် ခဏကြာသောအခါတွင် “တင်က” နှင့် “နောင်ဝေ” တို့ က လေးတစ်သိုက်သည် သူတို့ တွေ့လာသည့် အရွက်ကလေးတစ်ရွက်အကြောင်းကို စီရင်စုတစ်ခုလုံး ကစားရင်း

လျှောက်ပြောကြသောကြောင့် “ဆင်ပုံပါ အရွက်ကလေးတစ်ရွက်”
အကြောင်းကို လူတော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားလာကြပြီး “ဦးဖိုးစီ”
အိမ်သို့ တဖွဲဖွဲရောက် လာပြီး ကြည့်ရှုကြလေ၏။

* * *